

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 132

гр. гр. Добрич, 15.02.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в закрито заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Диана Г. Дякова

Членове: Жечка Н. Маргенова Томова
Анна Великова

като разгледа докладваното от Анна Великова Въззивно частно гражданско дело № 20233200500088 по описа за 2023 година

и, за да се произнесе, съобрази следното:

Производството по делото е образувано по реда на чл. 274, ал. 1 вр. чл. 396, ал. 1 от ГПК по повод частна жалба с вх.№ 2272 от 06.02.2023г. по регистратурата на Районен съд - Добрич, подадена от И. В. Г. с ЕГН ***** от гр. Д., чрез адвокат Ю. О. от АК – Добрич, срещу определение № 248 от 26.01.2023г. по ч.гр.д.№ 257/2023г. по описа на Районен съд - Добрич, с което е отхвърлена молбата на жалбоподателката за допускане на обезпечение на бъдещи искове, които ще бъдат предявени от нея срещу Д. В. Г., Ю.н З.А., М.С.А. и В.Д.Я., всички от гр. Д., за делба на триетажна жилищна сграда на калкан, с два самостоятелни входа, със ЗП 144,61 кв.м. и РЗП 630,65 кв.м., с кадастрален идентификатор 72624.614.2904.1 и с кадастрален идентификатор 72624.614.2904.2, построена в поземлен имот с кадастрален идентификатор 72624.614.2904, с трайно ползване: средно застрояване, номер по предходен план 2094, кв. 545, парцел XI, целият с площ от 380 кв.м., чрез налагане на обезпечителна мярка „ВЪЗБРАНА“ върху следния недвижим имот: дворно място на площ от 401 кв.м., представляващо ПИ с кадастрален идентификатор 72624.614.2904, ведно с построената в него сграда с кадастрален идентификатор 72624.614.2904.1.

В частната жалба са изложени доводи за незаконосъобразност на обжалваното определение. Съдът неправилно приел, при установеното, че в молбата липсва яснота с кои имоти Д. В. Д. възнамерява да се разпoredи и какъв е предметът на бъдещия иск за делба, не следва да се дават указания да отстраняване на нередовностите по молбата и е отхвърлил същата. Разпоредбите на обезпечителното производство са позиционирани в част четвърта на ГПК и, доколкото липсват специални разпоредби относно това следва ли и в обезпечителното производство да се дават указания на страните за изправяне на нередовност по подадената молба за обезпечение, приложими

са тези за исковото производство, защото съдът дължи произнасяне по същество на отправеното искане, като приема или отхвърля същото като неоснователно, а не отхвърляне молбата на основание неизяснени според съда фактически твърдения. След като съдът е приел неяснота - разминаване между фактическите твърдения и петитума на заявеното искане, с оглед задължението си да се произнесе със стабилен акт по искането, той е бил задължен да отстрани съществуващата неяснота относно тези обстоятелства. Наред с това изтъква, че в молбата за обезпечение ясно е посочено, че възнамерява да заведе иск за делба на триетажна жилищна сграда на калкан с идентификатор 72624.614.2904.1, построена в поземлен имот с идентификатор 72624.614.2904 с трайно ползване: средно застрояване, номер по предходен план 2094, кв. 545, парцел XI, с площ от 190 кв. м в ид. части, целият с площ от 380 кв.м., като дворното място се явявало прилежащо към сградите. Ясно било също с кои имоти възнамерява Д. В. Димитров да се разпорежи - това можело да бъде само това, което тя е придобила по силата на договора за доброволна делба, съответно на посоченото в обстоятелствената част. Въз основа на изложеното в молбата, съдът незаконосъобразно е отказал да се произнесе по искането за допускане на обезпечение. Отправено е искане за отмяна на определението и произнасяне по същество на искането с допускане на обезпечение на бъдещ иск, чрез налагане обезпечителна мярка „възбрана“ върху имот, представляващ триетажна жилищна сграда на калкан с идентификатор 72624.614.2904.1, а именно: първи етаж със ЗП 60.83 кв. м, включващ самостоятелен обект с идентификатор 72624.614.2904.1.5 - складово помещение, самостоятелен обект с идентификатор 72624.614.2904.1.4, представляващ гараж и втори етаж със ЗП 77.28 кв. м, както следва: самостоятелен обект с идентификатор 72624.614.2904.1.1 - жилище - апартамент, както и трети етаж със ЗП 87.35 кв. м, включващ самостоятелен обект с идентификатор 72624.614.2904.1.2, представляващ жилище - апартамент и четвърти етаж със ЗП 70.49 кв.м., самостоятелен обект с идентификатор 72624.614.2904.1.3 - тавански етаж, която сграда е построена на калкан върху прилежащо дворно място от 190 кв.м. в ид. части от 380 кв.м. по документ за собственост, а по скица - 401 кв.м между съделители: молителката, Д. В. Д., Ю.н З.А. и М.С.А., както и В.Д.Я., всички с адрес гр. Д.

На основание чл. 396, ал. 2 от ГПК препис от частната жалба не е връчен на ответниците.

Частната жалба е подадена от процесуално легитимирано лице – страна в първоинстанционното производство с правен интерес от оспорването на неизгоден за нея акт, чрез надлежно упълномощен адвокат. Правото на частна жалба е упражнено редовно на дата 06.02.2023г. – в едноседмичния срок по чл. 396, ал. 1 от ГПК, броим от връчване на определението на молителката на дата 03.02.2023г.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Производството е по реда на чл. 390 и сл. от ГПК. Образувано е по молба на И. В. Г. за допускане на обезпечение на бъдещите ѝ иски за делба срещу Д. В. Г. (а по уточнение в частната жалба Д.), Ю.н З.А., М.С.А. и В.Д.Я..

В молбата са изложени обстоятелства, очертаващи предмета на заявления за обезпечаване иск. Посочено е, че на 24.06.1969г. бащата на молителката В.Г.В. по силата на нот. акт № 3, том III, дело № 740/1969г. на ТРС, вписан във вх. рег. № 531/24.02.1969г., том 92 на СВп гр. Т. /понаст. Добрич/, придобива 1/2 ид. част от къща за живеене в чертите на гр. Т. от шеста стаи, две кухни и дворно място от 380 кв.м, пл. № 168 в кв. 204 по плана на града. Останалата 1/2 ид. част е придобита от Г.Д.Я. по силата на нот. акт № 56, т. II, н.д. № 474/1969г. на ТРС, вписан във вх. рег. № 352, т. 92/28.IV.1969г.

На 31.10.1994г. родителите на молителката М.Д. В. и В.Г.В. даряват на сестра ѝ Д. В. Д. незастроено дворно място с площ от 90 кв. м. в ид. части от 190 кв. м, като последното съставлява 1/2 ид. част от дворно място с площ от 380 кв. с пл. № 2904 от кв. 47 по плана на гр. Д. който договор е обективиран в нотариален акт за дарение № 95, т. XI, дело № 3384/1994г. на нотариус при ДРС, вписано във вх. рег. № 2749, т. 151, стр. 1107.

На 02.10.1998г. родителите на молителката ѝ дарили по силата на прехвърлителна сделка, обективирана в акт за дарение № 92, том. I, рег. № 403, дело № 92/02.10.1998г. на РС Добрич, вписан във вх. рег. № 8571, акт № 182, том XIII, дело № 3782/1998год. на СВп гр. Добрич, имот находящ се в гр. Д.- незастроено дворно място с площ от 100 кв.м. в ид. части от 190 кв. м, като последното съставлява 1/2 ид. част от дворно място цялото от 380 кв. м в парц. XI, с пл. № 2904 от кв. 545 по РП на гр. Добрич.

По силата на разрешение за строеж № 285/24.06.1996г. на Д. В. Д., Г.Д.Я. и В.Г.В. е дадено правото да построят триетажно жилище на калкан в парц. XI - 2904 с ганг - 115.30 кв. м в гр. Д.

На ***г. съсобственикът Г.Д.Я. умира, като оставя за свои наследници С.Д.Я. - съпруга, М.Г.Я. и Д.Г.Я. - негови низходящи, деца.

На 07.07.2006г. сестрата на молителката - Д. В. Г. в брак с А.И.Д. и участник в делбата, както и наследниците на Г.Д.Я. - С.Д.Я., Д.Г.Я. и М.Г.Я. извършват доброволна делба, обективирана в акт I 056, том II, рег. № 3144 на нотариус № 535 в НК, вписан с акт № 188, том XXIII/2006г. на СВп Добрич.

По силата на така извършената доброволна делба имотите се разпределят като в дял на Д. В. Г. остава първи етаж със ЗП 60.83 кв.м, включващ самостоятелен обект с идентификатор 72624.614.2904.1.5 - складово помещение, самостоятелен обект с идентификатор 72624.614.2904.1.4, представляващ гараж и втори етаж със ЗП 77.28 кв.м., както следва: самостоятелен обект с идентификатор 72624.614.2904.1.1 - жилище - апартамент.

На А.И.Д. остава в дял трети етаж със ЗП 87.35 кв.м., включващ

самостоятелен обект с идентификатор 72624.614.2904.1.2, представляващ жилище - апартамент и четвърти етаж със ЗП 70.49 кв.м. самостоятелен обект с идентификатор 72624.614.2904.1.3 - тавански етаж.

Жилищата на калкан съответно остават, както следва:

На С.Д.Я. - първи етаж със ЗП 72.30 кв.м, включващ самостоятелен обект с идентификатор 72624.614.2904.2.1 - гараж и самостоятелен обект с идентификатор 72624.614.2904.2.2, представляващ жилище - апартамент.

На Д.Г.Я. - втори етаж със ЗП 85.18 кв.м., включващ самостоятелен обект с идентификатор 72624.614.2904.2.3, представляващ жилище - апартамент.

На М.Г.Я. - трети етаж със ЗП 87.35 кв.м, включващ самостоятелен обект с идентификатор 72624.614.2904.2.4, представляващ жилище - апартамент, както и четвърти етаж със ЗП 70.49 кв.м., включващ самостоятелен обект с идентификатор 72624.614.2904.2.5 - тавански етаж.

Междувременно А.И.Д. се е снабдил с нот. акт по писмени доказателства, обективиран в акт № 076, том II, рег. № 3302, дело № 271/2006г. на нотариус № 535 в НК, вписан с акт № 105, том VII, дело № 5639/2006г. на СВп Добрич, за придобития по силата на ДДД недвижим имот на третия и четвърти етаж.

Впоследствие въз основа на така извършената делба и на така визирания по го - горе нотариален акт за право на собственост А.И.Д. е продал на Д.П.Д. придобия от него имот по силата на договор за покупко - продажба, обективиран в нот. акт № 143, том II, рег. № 7066, дело № 340 от 26.08.2010г. на нотариус № 535 в НК, вписан с акт № 71, том XIX, дело № 3704/2010г. на СВп Добрич, самостоятелен обект №72624.614.2904.1.3, представляващ жилище - апартамент.

През същата 2010г. по силата на договор за покупко - продажба с нот. акт № 23, т. III, дело № 447/26.08.2010г. на СВп Добрич, А.И.Д. е продал на Ш.А.М. и Ю.Н.М., недвижим имот, представляващ жилище - апартамент, имот с идентификатор 72624.614.2904.1.2.

На 31.07.2013г. Ш.А.М. и Ю.Н.М. продават по силата на договор, обективиран в нот. акт № 14, том XIX, дело № 3298/31.07.2013г. на СВп Добрич, придобития от тях имот, представляващ жилище - апартамент, имот с идентификатор 72624.614.2904.1.2 на Ю.н З.А. и М.С.А. (непосочени в молбата, но видни от приложения на л. 18 от ч.гр.д.№ 45/2023г. на ДОС нотариален акт).

Съответно М.Г.Я. и П.К.Я. продават на Д.М.З. и И.С.З. придобия от тях имот по силата на нот. акт № 67, том XI, дело № 3764/18.05.2007г. на СВП Добрич, съставляващ трети етаж със ЗП 87.35 кв.м., включващ самостоятелен обект с идентификатор 72624.614.2904.2.4, представляващ жилище - апартамент, както и четвърти етаж със ЗП 70.49 кв.м., включващ самостоятелен обект с идентификатор 72624.614.2904.2.5 - тавански етаж.

На 18.07.2014г. Д.М.З. и И.С.З. продават на Г.И.С. и С.Н.И. по силата на договор, обективизиран в нот. акт № 39, том XV, дело 2664/18.07.2014г. на СВп Добрич, недвижим имот, съставляващ трети етаж със ЗП 87.35 кв.м., включващ самостоятелен обект с идентификатор 72624.614.2904.2.4, представляващ жилище - апартамент.

На 09.09.2019г. Г.И.С. и С.Н.И. продават по силата на договор с нот. акт № 10, том XXI дело № 3275/09009.2019г. придобития от тях недвижим имот, съставляващ трети етаж със ЗП 87.35 кв.м., включващ самостоятелен обект с идентификатор 72624.614.2904.2.4, представляващ жилище - апартамент.

В делбата от 07.07.2006г. не е участвала нито молителката, като съсобственик в дворното място, придобито в идеални части, нито баща ѝ В.Г.В., нито майка ѝ М.Д. В.. Съответно не е дадено и правото на суперфиция от нито един от тях, като съсобственици в имота за построяването на сградата.

Молителката счита така извършената делба с оглед на това, че като съсобственици на дворното място, респ. по силата на издадено разрешение за строеж, за нищожна, поради неучастие в нея на съсобственик. Съответно тя не е породила своя правен ефект и никое от посочените лица не е могло да придобие в индивидуална собственост описаните имоти.

Молителката смята да предяви искове за делба на триетажна жилищна сграда на калкан, с два самостоятелни входа, със ЗП 144,61 кв.м. и РЗП 630,65 кв.м., с кадастрален идентификатор 72624.614.2904.1 и с кадастрален идентификатор 72624.614.2904.2, построена в поземлен имот с кадастрален идентификатор 72624.614.2904, с трайно ползване: средно застрояване, номер по предходен план 2094, кв. 545, парцел XI, целият с площ от 380 кв.м. Посочено е, че, тъй като всяка от двете сгради с идентификатори 72624.614.2904.1 и 72624.614.2904.2 представлява самостоятелен обект на собственост, в делбата следва да участват само и единствено придобилите имота Д. В. и А.И.Д., респективно последващият приобретател, а именно Ю.н и М.А., както и молителката, като собственик на мястото. Искането за допускане на обезпечение е обосновано с твърдение, че Д. В. е обявила за продажба имотите, които смята за свои в агенция за недвижими имоти. Посочена е обезпечителна мярка - възбрана върху следния недвижим имот: дворно място на площ от 401 кв.м., представляващо ПИ с кадастрален идентификатор 72624.614.2904, ведно с построената в него сграда с кадастрален идентификатор 72624.614.2904.1.

С определение № 248 от 26.01.2023г., предмет на настоящата инстанционна проверка, молбата за обезпечение е отхвърлена. Съдът е приел, че липсва конкретно посочване на имотите, с които Д. В. ще се разпорежда, а това съставлява неяснота в обстоятелствената част на молбата за обезпечение. Приел е също липса на яснота дали молителката ще предяви иск за делба на дворното място и между кои страни; неясно заявен петитум на бъдещия иск относно имотите, които ще бъдат предмет на делбата, в частност дворното

място, върху което е поискано налагане на възбрана, при липса на обстоятелства относно обезпечителна нужда в тази част. Всичко това съдът е възприел като нередовност на молбата за обезпечение на бъдещ иск, за отстраняване на която указания не следва да се дават. Изложил е съображения за неоснователност на молбата за обезпечение подлежи на отхвърляне и поради липса на обезпечителна нужда - без исканата обезпечителна мярка за ищцата да е невъзможно или да се затрудни осъществяване правата и по решението за извършване на делбата, тъй като евентуалното позоваване на възможност за отчуждаване на един от имотите, които ще бъдат заявени за делба, не обосновава наличието на предпоставките на чл. 391 от ГПК, тъй като не засяга действителните права на собственост.

Определението е правилно, а частната жалба срещу него е неоснователна, поради следните съображения:

Кумулативните предпоставки за допускане обезпечението на иска са изрично уредени или се извличат от чрез тълкуване на нормите, регламентиращи обезпечителния процес (чл. 391, ал. 1; чл. 397, ал. 1, т. 3 от ГПК) - предявеният иск да е допустим, вероятно основателен и да е налице обезпечителна нужда, а посочената обезпечителна мярка да е подходяща.

Съобразно приетото в т. 3 и т. 4 от ТР № 6/2013 от 14.03.2014г. по тълк.д. № 6/2013г. на ОСГТК, по искове за собственост е налице нужда за обезпечаване чрез налагане на обезпечителна мярка „възбрана“, въпреки непротивопоставеността на прехвърлянето на чужда вещ, следваща от чл. 21, ал. 1 от ЗЗД; като в случаите, при които вписването на исковата молба има оповестително - защитно действие обезпечителна нужда от налагане на възбрана има само при искане за допускане на обезпечение на бъдещ иск, както и в периода между постъпване на исковата молба в съда и вписването и по реда на ПВп. Следователно, нужда от обезпечаване на бъдещия иск за делба (в чиято първа фаза на установяване подлежат правата на съсобствениците) чрез налагане на мярката „възбрана“ е налице, като доколко подходяща е конкретно посочената мярка подлежи на преценка след положителна констатация за наличие на другите предпоставки за допускане на обезпечението.

Преценката за вероятната основателност на иска се извършва въз основа на въведените от ищеца твърдения и подкрепящите ги писмени доказателства (чл. 391, ал. 1, т. 1 от ГПК), като тя е последваща спрямо положителната констатация за допустимост на бъдещия иск. Обезпечението следва да се допусне винаги, когато искът е допустим и е налице обезпечителна нужда, а вероятната му основателност, ако не се подкрепя с достатъчно писмени доказателства, може да бъде базирана върху изразената от ищеца готовност да внесе гаранция за евентуалните вреди, които ответникът ще претърпи ако обезпечението е неоснователно (чл. 391, ал. 3 от ГПК).

Едва след проверка за допустимост на бъдещия иск може да се пристъпи към изследване на неговата вероятна основателност. Съдът

извършва дължимата проверка въз основа на фактите от обстоятелствената част на исковата молба, което предпоставя нейната редовност и съответствие с императивните изисквания на чл. 127, ал. 1 от ГПК. Когато се иска обезпечение на вече предявен иск (чл. 389, ал. 1 от ГПК), преценката за допустимостта и вероятната основателност на иска се извършва по наведените в исковата молба обстоятелства – исковата молба е на вниманието на съда и затова е достатъчно молбата за обезпечение на предявения иск да съдържа само обезпечителната мярка и цената на иска (чл. 395, ал. 1 от ГПК). В случаите по чл. 390 от ГПК обаче, исковата молба все още не е внесена в съда и затова молителят за допускане на обезпечение на бъдещ иск дължи в молбата си за обезпечение да индивидуализира спорното право, предмет на бъдещия исков процес и то съобразно изискванията на чл. 127 от ГПК. Предметът на делото и обемът на дължимата защита и съдействие се определя от заинтересованото лице (това е принципът на диспозитивното начало в гражданския процес), поради което за съда не съществува нито задължение, нито възможност да тълкува и/или да презумира волята му въз основа на представените с молбата документи. Всички съществени елементи, очертаващи бъдещия иск, чието предварително обезпечаване се иска (страни, претендирано право, правопораждащи факти, искане), следва ясно и изчерпателно да са посочени в самата молба за допускане на обезпечение, отправена до съда по реда на чл. 390 от ГПК.

Въззивният съд не споделя изложеното в частната жалба относно задължението на съда в обезпечителното производство да укаже на молителя отстраняване на констатирани нередовности при очертаване на бъдещата искова претенция. Обезпечителното производство е уредено в Част четвърта на ГПК и разпоредба, която да препраща към правилата на общия исков процес и в частност на чл. 129 от ГПК няма. Сезираният с молба за обезпечение съд дължи проверка за редовност на процесуалното действие – подаване на молба за обезпечение по чл. 101 от ГПК – дали тя е подписана, дали е подадена от овластено лице (при подаване от пълномощник), дали е внесена дължимата държавна такса. За отстраняване на тези нередовности съдът дължи указание на основание чл. 101, ал. 1 от ГПК (така определение № 467 от 06.06.2012г. по ч.т.д. № 152/2012г., II т.о. на ВКС). В противовес на посоченото в частната жалба, в обезпечителното производство съдът не разполага с правомощия да дава указания на молителя по отстраняване на други констатирани нередовности на молбата, вкл. касаещи редовното очертаване на обезпечавания иск. Надлежно сезираният с молба по чл. 390 от ГПК съд е длъжен да прецени допустимостта и вероятната основателност на бъдещите претенции така, както са формулирани в молбата и незабавно да се произнесе по нея (така чл. 395, ал. 2 от ГПК), а неяснотата относно предмета на обезпечавания иск е равнозначна на недопустимост на бъдещия иск, съставлява пречка за преценка на вероятната му основателност и обосновава отхвърляне на молбата за допускане на обезпечение (така определение № 350 от 08.07.2016г. по ч.т.д. № 1027/2016г., II т.о. на ВКС).

Допустимостта на съдебното производство за делба на недвижим имот е обусловена от редовността на исковата молба, която следва да съдържа изложение на обстоятелства относно заявения за делба недвижим имот, между кои лица съществува съсобствеността и въз основа на какви правопораждащи факти е възникнала тя. Доколкото в производството по чл. 396 вр. чл. 274 от ГПК въззивният съд е инстанция по същество, следва да се вземат предвид и направените с частната жалба уточнения на молбата за обезпечение. Така въз основа подадената молба и допълнително посоченото в частната жалба заявеният за обезпечение бъдещ иск е за делба на самостоятелни обекти в триетажна жилищна сграда на калкан с идентификатор 72624.614.2904.1, а именно: първи етаж със ЗП 60.83 кв. м, включващ самостоятелен обект с идентификатор 72624.614.2904.1.5 - складово помещение, самостоятелен обект с идентификатор 72624.614.2904.1.4, представляващ гараж и втори етаж със ЗП 77.28 кв. м, както следва: самостоятелен обект с идентификатор 72624.614.2904.1.1 - жилище - апартамент, както и трети етаж със ЗП 87.35 кв. м, включващ самостоятелен обект с идентификатор 72624.614.2904.1.2, представляващ жилище - апартамент и четвърти етаж със ЗП 70.49 кв.м., самостоятелен обект с идентификатор 72624.614.2904.1.3 - тавански етаж, която сграда е построена на калкан върху прилежащо дворно място от 190 кв.м. в ид. части от 380 кв.м. по документ за собственост, а по скица - 401 кв.м между съделители: молителката, Д. В. Д., Ю.н З.А. и М.С.А., както и В.Д.Я., всички с адрес гр. Д. Исканата обезпечителна мярка е възбрана върху посочените погоре обекти в триетажна жилищна сграда на калкан с идентификатор 72624.614.2904.1.

В молбата няма изложени обстоятелства, на които да се основе участието в съдебната делба като съделител на посочения като ответник В.Д.Я.. Същевременно в нея е изтъкната нищожност на извършената на 07.07.2006г. доброволна делба на триетажна жилищна сграда на калкан, с два самостоятелни входа, със ЗП 144,61 кв.м. и РЗП 630,65 кв.м., с идентификатор 72624.614.2904.1 и 72624.614.2904.2, построена в съсобствения поземлен имот с идентификатор 72624.614.2904 в гр. Добрич, при издадено разрешение за строеж № 285/24.06.1996г. на Д. В., Г.Д.Я. (починал и оставил наследници С.Д.Я., М.Г.Я. и Д.Г.Я.) и В.Г.В.. Не са посочени като бъдещи ответници наследниците на Г.Д.Я. - С.Д.Я., М.Г.Я. и Д.Г.Я., които при твърдения за нищожност на извършената делба и съсобственост върху сграда в лицето на собствениците на дворното място (липсват посочени обстоятелства, въз основа на които е издадено разрешение за строеж № 285/24.06.1996г.) са задължителни необходими другари в производството за съдебна делба на който и да било от самостоятелните обекти в сграда. Или, пасивната легитимация на бъдещия ответник В.Г.В. е неизяснена, а като ответници по бъдещият иск не са посочени лица, за които от изложените обстоятелства и приложените доказателства личи качеството им на задължително необходими другари.

Предмет на заявения иск за делба от страната - ищец е реализирането на едно субективно потестативно материално право - правото да се иска ликвидиране на съсобствеността на конкретна вещ и превръщането ѝ в индивидуална собственост. При реализирането на това материално право по съдебен ред е задължително участието на всички титуляри на правото на собственост (всички съсобственици) под страх от недействителност на делбата по аргумент от чл. 75, ал. 2 от ЗН и то като главна страна, имаща качеството ищец и ответник. При всички случаи петитумът на исковата молба трябва логически да следва от изложените фактически твърдения. Когато в обстоятелствената част на исковата молба са изложени фактически твърдения, на които се основава дадена претенция, но в петитума ѝ липсва изрично искане за произнасяне по тази претенция, исковата молба е нередовна. Същото важи и в обратната посока – когато искането не е обосновано с конкретни фактически твърдения, исковата молба е нередовна. Нередовността и в двата случая се изразява в логическото несъответствие между основание и петитум, което несъответствие води до невъзможност да се индивидуализира спорния предмет. По реда на чл. 129 от ГПК е недопустимо съдът сам да отстранява нередовности в исковата молба, като например служебно да конституира задължителен другар (съделител по иск за съдебна делба) - съдът единствено служебно констатира, че искът не е насочен срещу всички задължителни ответници и дава указания на ищеца в определен срок да насочи иска си и срещу съответния задължителен другар, като при неизпълнение исковата молба се връща.

Горното обаче е приложимо в исковото производство. В настоящото обезпечително производство е достатъчно да се констатира, че бъдещият иск не е редовен, тъй като е налице логическо несъответствие между изложените обстоятелства и заявения петитум, в т.ч. ненадлежащото конституиране на страните в бъдещия исков процес (въз основа изложените обстоятелства). Редовността на исковата молба е предпоставка за извода, че е налице допустим иск, а, когато този извод не следва от изложените в молбата за обезпечение обстоятелства, последната е неоснователна. Доколкото допустимостта на иска, и по - специално възможността за надлежното упражняване на правото на иск, се определя и от редовността на исковата молба – чл. 129 вр. чл. 127, ал. 1 и чл. 128 от ГПК, неспазването на съответните изисквания прави исковата молба нередовна до нейното поправяне, а следователно и възпрепятства надлежното упражняване на правото на иск, включително допускането на обезпечение. Нередовната искова молба не позволява на съда да изпълни задължението си за проверка на допустимостта и вероятната основателност на иска и това е достатъчно основание за оставяне без уважение на искането за допускане на обезпечение (така определение № 826 от 02.12.2013г. по ч.т.д. № 3887/2013г., II т.о. на ВКС; определение № 47 от 19.01.2012г. по ч.т.д. № 871/2011г., II т.о. на ВКС; определение № 176 от 19.01.2017г. по в.ч.гр.д. № 151/2017г. на САС-ТО).

Като е приел, че молбата за обезпечение на бъдещ иск е неоснователна,

първоинстанционният съд е постановил законосъобразно определение, което въззивната инстанция следва да потвърди.

По изложените съображения, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 248 от 26.01.2023г. по ч.гр.д.№ 257/2023г. по описа на Районен съд – Добрич.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____